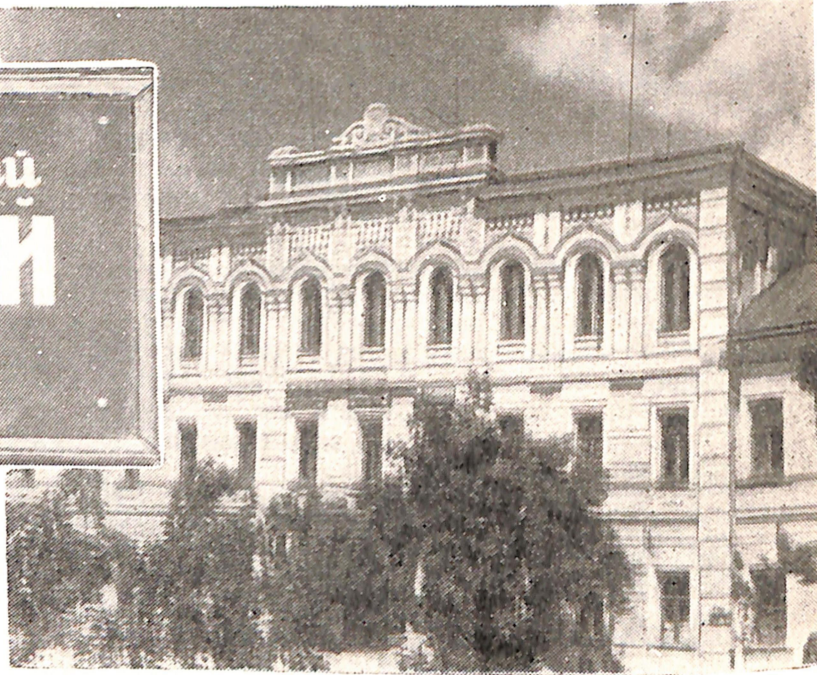

Харківський Державний БІБЛІОТЕЧНИЙ ІНСТИТУТ

Листи, подібні до того, про який говориться нижче, часто надходять до інституту. На цей раз його надіслала Тетяна Корнєєва — молодий бібліотечний працівник із Чернівецької області. Сторінки учнівського зошиту списані легким, акуратним почерком. Адресований лист викладачам факультету дитячих і юнацьких бібліотек. Наведемо тільки уривок з нього, де Тетяна Корнєєва розповідає про ставлення до своєї професії.

«Ви хочете знати, чи люблю я свою роботу? Дуже люблю, бо до кінця свідомо обрала професію бібліотекаря, коли вступала до інституту. Але по-справжньому тільки тепер я зрозуміла, наскільки відповідальна й благородна праця дитячого бібліотекаря. Вона подібна до праці садівника, тільки набагато складніша і відповідальніша. Я порівнюю садівника з бібліотекарем тому, що його робота, як і наша, не дає моментальних результатів, а потребує великого терпіння. Зростає в тебе на очах такий ось Вітька чи Веточка, і ти поступово помічаєш свою допомогу його зростанню. Поки що нехай маленьку, але все ж допомогу. І незважаючи на втому, почуваш, що працюєш не даремно, що живеш великим життям кожної хвилини, кожної години.

...Мене і зараз дуже тягне побувати на Бурсацькому спуску, де на все життя прищепили нам любов до книги, до читачів. Пишу цей лист і бачу інститут. І радію, що виховувалась у ньому».

Почуття й думки Тетяни Корнєєвої розділяють й інші численні вихованці інституту. А в стінах цього єдиного на Україні бібліотечного вищого навчального закладу тільки в останні шість років здобули освіту 706 юнаків і дівчат. Це крім 444 практичних працівників клубів і бібліотек, які закінчили інститут заочно. Вже тепер майже в кожній великій бібліотеці республіки є вихованці цього вузу. Більшість їх зайнята адміністративною, методичною, науковою діяльністю. Дехто, такі, наприклад, як Майборода, Бондарев, Коломийченко, Котенко, Гімальдинова, викладаючи в рідному інституті, зайняті підготовкою нового загону спеціалістів культурного фронту. А загиб новаків досить значний. На факультетах інституту навчається 1180 студентів. Це тільки на стаціонарі. Сюди не входять 2220 заочників, для успішного на-

вчання яких у Харкові, Києві, Львові, Одесі створено спеціальні консультаційні пункти.

Популярність бібліотечного вузу дедалі збільшується. Якщо два роки тому під час осіннього набору студентів на 1 місце припадало 3 претенденти, то минулого року їх було вже 4. Так рік у рік збільшується кількість бажаючих здобути вищу бібліотечну освіту. Знаменно, що серед студентів інституту багато працівників культурного фронту — практиків.

Це легко пояснити.

Справді, як могла обрати інший вищий навчальний заклад Євгенія Любенко, якщо всі її роки після закінчення школи пов'язані з культурно-освітньою роботою. Вона була бібліотекарем одного з ремісничих училищ м. Дніпропетровська. Згодом закінчила технікум, здобула середню спеціальну освіту. Знову працювала. Але неперервне бажання продовжувати навчання не давало дівчині спокою. Нарешті її мрії здійснилися. Євгенія Любенко стала студенткою бібліотечного інституту. Вона — відмінниця навчання, активістка громадської роботи.

Серед сотень інших саме цей інститут обрав і комуніст Василь Несмашний. Його життя теж пов'язане з культурно-освітньою роботою, тяжіння до якої він відчував ще в лавах Радянської Армії, де був активістом, потім начальником клубу. Після демобілізації він завідував районним відділом культури в Рубіжному на Ворошиловградщині. Василь Несмашний цілком віддавався роботі, і багатьом це дуже подобалося. Та сам він бачив, що однієї любові до справи мало. Потрібні ґрунтовні знання. І молодий комуніст змінив кабінет завідуючого районним відділом на студентську лаву. З практичної роботи сюди прийшли і Василь Романов, і Валентина Безпала, і Сергій Тарасенко і багато інших, які тепер заповнюють аудиторії інституту.

В інституті, який готував тільки бібліотечних пра-

цівників, створено факультет культурно-освітньої роботи. Готується перший випуск студентів цього факультету. Через місяць-другий відділи культури та клуби республіки приймуть перших 55 культурно-освітніх працівників із спеціальною вищою освітою. Направляються вони на роботу до сільських місцевостей України.

Вносяться й інші, підказані життям, зміни. Факультет бібліографії вирішено об'єднати з основним в інституті факультетом бібліотекознавства. Наявність різних факультетів обумовлювала підготовку спеціалістів вузьких професій. Бібліографи слабо вивчали курс бібліотекознавства. Студенти, які закінчували факультет бібліотекознавства, навпаки, виявляли безпорадність у питаннях бібліографії. А без глибокого вивчення цих по суті споріднених спеціальностей важко уявити освіченого бібліотечного працівника.

Навчальні плани факультету культосвітньої роботи також поповнені рядом нових фахових дисциплін.

Це зробить життя інституту творчо цікавішим, цілеспрямованішим.

Появляються зв'язки колективу інституту з культурно-освітніми установами. За приклад можна взяти дружбу викладачів і студентів з бібліотекарями Вовчанського району на Харківщині. Якщо комусь із бібліотекарів доводиться бувати в обласному центрі, то він неодмінно навідується до інституту. Працівників сільських, колгоспних і районних бібліотек можна бачити в аудиторіях, навчальних кабінетах, у лекторській.

Дружба ця має свою історію.

Якось кафедра бібліотекознавства вирішила ознайомитись із тим, як бібліотеки Вовчанського району обслуговують книгами населення. На місця виїхали викладач Гуревич, студенти Ломакіна та Дробішева й сумлінно проаналізували діяльність бібліотек. Виявилось, що величезним книжковим фондом бібліотек району, в якому 94 333 книги, користувалося тільки 12 000 читачів, що становило 32 проценти загальної кількості дорослого населення.

Постали резонні запитання: де і як читає літературу решта трудівників? Чому вони не охоплені впливом бібліотек?

Зібрані й ретельно опрацьовані матеріали обговорили на заняттях бібліотечної секції районного семінару культурно-освітніх працівників. Студентка Ломакіна зробила доповідь про методи залучення до бібліотек нових читачів. На семінарі накреслено заходи поліпшення бібліотечного обслуговування трудящих. Бригада інституту склала карту розширення бібліотечної мережі в районі. На ній визначили розташування бібліотек і назви сіл, жителів яких вони обслуговують. Тут же вказали населені пункти, що залишаються поза впливом бібліотек. Карта стала повчальним посібником, з допомогою якого бібліотеки розгорнули діяльну роботу по створенню пересувки, пунктів видачі книг, по залученню до читання всього населення.

Такого роду практичні зв'язки інститут здійснює й з іншими культурно-освітніми закладами Харківщини. Вони добре впливають на навчальний процес. Ознайомлюючись з діяльністю бібліотек і клубів, сту-

Старший викладач Р. Гуревич консулює студентів четвертого випускового курсу факультету бібліотекознавства М. Ломакіну та Р. Торбіну.

денти самостійно оцінюють і викладають думки, що стосуються практичних питань культурно-освітньої роботи.

Особливо багато для зміцнення зв'язків з культурними установами роблять члени студентського наукового товариства, різноманітні гуртки якого об'єднують понад 300 майбутніх працівників культури.

Члени наукового товариства провадять цікаві дослідження. Студентка Марія Бугай на досвіді бібліотек того ж Вовчанського району розробила тему «Пропаганда сільськогосподарської літератури в світлі рішень вересневого Пленуму Центрального Комітету КПРС». Доповідь, з якою вона виступила на засіданні наукового товариства, здобула високу оцінку присутніх. Студентка Людмила Платава використала торішні літні канікули для вивчення життя харківського піонерського табору імені Молодої гвардії. Результати своїх спостережень вона узагальнила в науковій праці «Виховна робота в піонерському таборі». Студентка Ніна Поташко розробила тему «Чехов і бібліотечна справа». На досвіді передових будинків культури Харкова студент Сергій Данилюк підготував доповідь «Технічні засоби пропаганди рішень XIX з'їзду КПРС, вересневого і лютого-березневого Пленумів Центрального Комітету КПРС у культурно-освітніх закладах».

Праці членів студентського наукового товариства широко обговорюються на наукових конференціях, одна з яких відбулася зовсім недавно.

Вихованці бібліотечного інституту старанно готуються до великої, захоплюючої діяльності в бібліотеках, будинках культури, клубах. Допомогати вихованню високоосвічених спеціалістів культурно-освітньої роботи покликані й створені в інституті гуртки художньої самодіяльності — хоровий, драматичний, хореографічний, баяністів, струнних і духових інструмен-

тів. Жіночий студентський хор завоював широку популярність серед студентства міста Харкова. Високо оцінено професійними митцями роботу драматичного гуртка інституту, який недавно поставив п'єсу Ю. Чепуріна «Вешние воды». Останнім часом добре проявили себе спортсмени. На традиційних змаганнях спортивних колективів трьох бібліотечних вузів країни—Московського, Ленінградського й Харківського, команда харків'ян завоювала перехідний приз.

Справді, важко переоцінити значення самодіяльності у вихованні студентів. Однак організаторам самодіяльності бібліотечного інституту слід зауважити, що в самодіяльних гуртках постійно зайнято тільки 200 осіб, тоді як в інституті навчається 1180 студентів. Правда, під час оглядів та олімпіад кількість учасників художньої самодіяльності збільшується до 380 осіб. Та для вищого навчального закладу, що готує кадри працівників культури, й цього занадто мало. Досі чомусь не створено гуртка художнього читання. А він дуже потрібний для майбутніх працівників бібліотек, будинків культури, клубів.

Є в інституті ще одна важлива ділянка, повз яку спокійно проходять його керівники. Йдеться про біб-

Викладач Д. Тараманов розмовляє з членами студентського наукового товариства Л. Грешеновою та Л. Ляшковою з приводу підготовлених ними наукових праць.

ліотеку інституту, яка повинна бути першою практичною школою для завтрашніх бібліотекарів. Формально тут усе гаразд. Великий книжковий фонд, в якому понад 75 тисяч книг. Бібліотека обслуговує 1300 читачів, тобто весь колектив інституту. Час од часу відбуваються читацькі конференції, на факультетах влаштовуються диспути за окремими книгами. Та все це має випадковий характер. Бібліотека не стала організуючим центром роботи студентів над книгою не створила навколо себе працездатного активу. Рекомендаційна робота обмежена короткими бесідами на абонементі. Працівники бібліотеки не організували широкої популяризації книг. Ні, не такою хочеться бачити бібліотеку спеціального вищого навчального закладу.

Побіжно зазначені недоліки не є характерними для змісту навчально-виховної і наукової роботи інституту. Колектив вищого навчального закладу спрямовує свої зусилля для того, щоб якнайкраще впоратися з почесним завданням—підготовкою висококваліфікованих кадрів працівників культури. Результат цих зусиль виявився і в зростанні популярності інституту, і в удосконаленні навчального процесу. А це радує над усе, як радує лист, подібний до того, який надіслала Тетяна Корнеєва.

На занятті гуртка баяністів. У центрі—керівник гуртка студент Ф. Іванніков.

Фото М. КАЛІБЕРДИ.

С. БОГДАНОВИЧ.